

2.
(2)
Zweiter prüfer
f

40

CHARACTEREM
CANDIDÆ AMICITIÆ
ACTUS ORATO-
RIO-VALEDICTORIUS,

Die XII. Martii. M DCCIX.

HORA I, POMERIDIANA

IN AUDITORIO TORGENSI

REPRÆSENTABIT,

AD QVEM

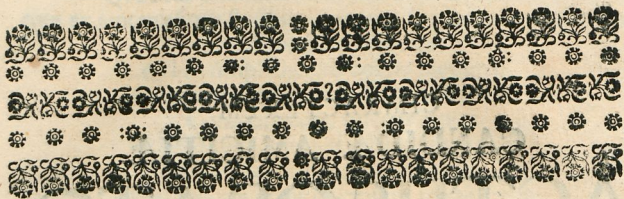
DN. DN. MUSARUM MÆCENATES,
FAVTORES ATQVE AMICI

OFFICIOSISSIME, EAQVE, QVA PAR EST, HUMA-
NITATE INVITANTUR

M. GODOFRIDO STEINBRECHERO,
RËCTORE.

TORGÆ,

PRÆLO HEMPIA, NO.

Ultima, quæ videntur ac dicuntur, æque minus persæpe esse, ac fuscina nec coquum facit, nec Monachum cucullus, in propatulo est. In maxima felicitatis parte ponitur, auro purpuraque coruscare & potentissimi Regis titulo superbi-
re: at si quis perpendat, quantum sollicitudinis, laboris, curæque sub hac purpura lateat, eandem vix dignam cum quodam Principe iudicabit, quæ humo tollatur. Id quod experius Rex ANTIGONUS testatur, REGNUM, inqviens, SPLENDIDA SERVITUS. (a) Proinde Romanorum ille Imperator TIBERIUS in frequenti Senatu dicere consuevit: Dixi & nunc, & sæpe alias, bonum & salutarem Principem Senatui servire debere, & universis civibus, etiam singulis, neque id dixisse poeniteat. Quæ notatu dignissima verba clarius exprimit LIPSIUS: Serviat Princeps, id est, audiat & obsequatur Senatui ac bonis Consiliariis, serviat universis in bono omnium procurando: serviat singulis in iustitia administranda &c. (b) Pulchre itaque splendidam sui aliorumque Regum servitutem curarumque molem adumbraturus Rex ALPHONSUS depingi curabat ardentem candelam, additis his: ALIIS INSERVIENDO, CONSUMOR. Formæ gratia cœlestis tollitur tantumque non adoratur. At quam Bonum fugax, quam fallax, quam nocens est? Accedente febricula, fax dilabitur in cineres. (c) Eequid in vincula coniecit Iosephum? Quid neci dedit Lucretiam, quid Virginiam? Nonne fuit egregia formæ gratia? fuit omnino. Et quantum damni maliqve non dat pulchritudo cum virtute non conjuncta? Recte ille Terentianus Parmeno: Ecce ipsa Thais, nostri fundi calamitas: nam quod nos capere oportet, hæc intercipit. (d) Non dicam, ægre id

(a) Apud Ælian. l. 2. V. Hist. c. 20.

(b) Lips. in Mor. & Ex. Polit. c. 6.

(c) Hor. Od. 13. l. 4.

(d) Ter. Act. I. Sc. 1. Eunuch.

id custodiri, multis quod placet, secundum illud Phocylidis, ^{καὶ δὲ τοῦ σωτηρίου τοῦ πατρὸς ἔκτατος.} Opibus florere, in admiratione vulgo habetur, quid quod? Sanctissima civitatum majestas Salyrico est. (e) At vero rectius Servatorum Jesu: Spinae sunt, laquei sunt: pariunt enim curas infinitas, pauperum contentum, luxum, rapinas & injurias, quas non raro excipit aeterna saluta jactura irreparabilis. Scientiis excellere pulchrum omnino judicatur. Et sane sapientia praeditum esse, divinum quid est & immortale. (f) CICERO, Sapientia, ait, nihil praestantius aut divinius. (g) Et Seneca, Sapientiae, inquit, vacasse una ratio est extendendae mortalitatis, imo in immortalitatem vertendae. (h) Et quidem, sicut effato Philosophi: appetitus sciendi, homini naturalis est. (i) Id est, docente Tullio: Natura sicut cupiditatem ingenuit homini veri invenendi, quod facile apparet, cum vacui curis, etiam quid in caelo fiat, scire aemus, & alibi: Omnes trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiae cupiditatem: (k) Ita Viri olim illustres, cupiditate sciendi inflammati in terrae descenderunt viscera, aut summa montium cacumina petierunt; ac non raro periere, quia imo! cum nimis magnum studium multamque operam in res obscuras easdemque non necessarias contulerunt. in ^{ἀβυσσῶν} & ^{καυδοῦ} vitium prolapso fuisse deprehendimus. Hinc recte CAESALPINUS interrogatus: an felicitas sit omnia speculari, respondit: Esse, cum saepe melius sit, quaedam non videre, quam videre. (l) Et acutissimi ingenii SCALIGER, quaedam, ait, aequo animo nescire velle, humanae sapientiae pars est. (m) Salse, ut solet, MARTIALIS de ATTALO, omnium rerum notitiam sibi arrogante scribit:

Declamas belle, causas agis, ATTALE, belle,
 Historias bellas, carmina bella facis,
 Componis belle mimos, epigrammata bella,
 Bellus Grammaticus, bellus es Astrologus,
 Et belle cantas & saltas, ATTALE, belle,
 Bellus es arte lyrae, bellus es arte pilae,
 Nil bene cum facias, satis attamen omnia belle;
 Vis dicam, quid sis? magnus es ardelio. (n)

Non

(e) Juven. Sat. 1.

(f) Plutarch, L. de Educ. Soci. Orat. ad Demon.

(g) Cic. L. II. Off.

(h) Sen. de Brév. vit. c. 15.

(i) Aristot. l. 1. Metaph.

(k) Cic. L. 2. de Finib. Libr. 1. Offic.

(l) Quæst. peripat. L. 8. & 9.

(m) Exercit. 307, S. 29. (n) L. 3. Epigr. 7.

Non dicam de iis, qui, cum vix à limine Musas salutarunt, ad sapientiam se pervenisse putant, ad majorem perventuri, si pervenisse non putassent, quorum scientia nulla est. Quid de virtutibus porro? Harum laus, teste Tullio, in actione consistit (n) & effato B. IGNATI: Non dici, sed esse, facit Christianum. Ubi itaque vera veræ virtutis laus? Non sane virtutes, sed umbras & simulacra virtutum in vita humana cernimus. (o) Scilicet tota hominum vita non persona, sed personata est. Pietatis speciem præ se ferunt non pauci: at nubem pro Junone venditant: In avaritiam acerrime invehitur aridus avidusque EUCLIO: in ebrietatem TORQVATVS, potor ille tricongius: luxum vituperat SYBARITA: Catonem Curiosque laudat LUCULLUS: fures accusat VERRES: CLODIUS Mæchos: Sapientia verba fundit CHOROEVS, ita FR. HILDEBR. Cent. 5. Ep. 31. Reperias etiam, qui, ut TACITVS scribit, imitamentis tristitiæ, animi gaudia velant. Ipse hæredis stertus sub persona ritus est. (p) Potentissimus ille C. JULIUS CÆSAR, cum generi sui suique æmulatoris potentis Pompeji caput abscissum conspiceretur, in lacrymas tantum non diffusus videbatur: At, DIONE Iudice, lacrymis his nil, nisi risum & ludibrium retulit, & teste LUCANO: Lacrymas non sponte cadentes effudit gemitusque expressit pectore læto. (q) Quid de fuci experte Amicitia? ubinam hæc est? Quam multi sunt, qui, dextris copulatis, fidem dant, qui pollicentur, at astutam vapido sub pectore servant vulpem, quorum lingua, ut Plautus loquitur, in melle sita est lacteque, cor in felle atque acerbo aceto. (r) Quamobrem

de Characterè veræ ac sinceræ Amicitiaë

in consessu Virorum Clarissimorum dicere iussimus sequentes, ab optima indole, probitate & laudabili literarum profectu magno opere commendandos Academiae Candidatos:

JOHANN. CHRISTOPHORUM HÜLLERUM, Tor-
gensem Misnicum.

& JOHANN. PAULUM HARRWEILIUM, Dübenâ
Misnicum.

Qui ut suo Marte satis erudite & prolixè Orationes suas elaboraverunt, atque ex promptâ eadem memoria animique præsentia habebunt; ita dignissimos censebitis, A. O. O. H. quos præsentia vestra honorifica exhiberetis, animoque benevolo audiat. Dab. Forgav. Non. Martii, A. O. R. M. DCCXIX.

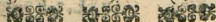
(n) Libr. i. Offic.

(o) Cl. Wolfius in L. i. Offic. Cic.

(p) P. Syrus.

(q) Lucan. L. 9.

(r) Aët. i. Sc. i. Truc.

78 M 437

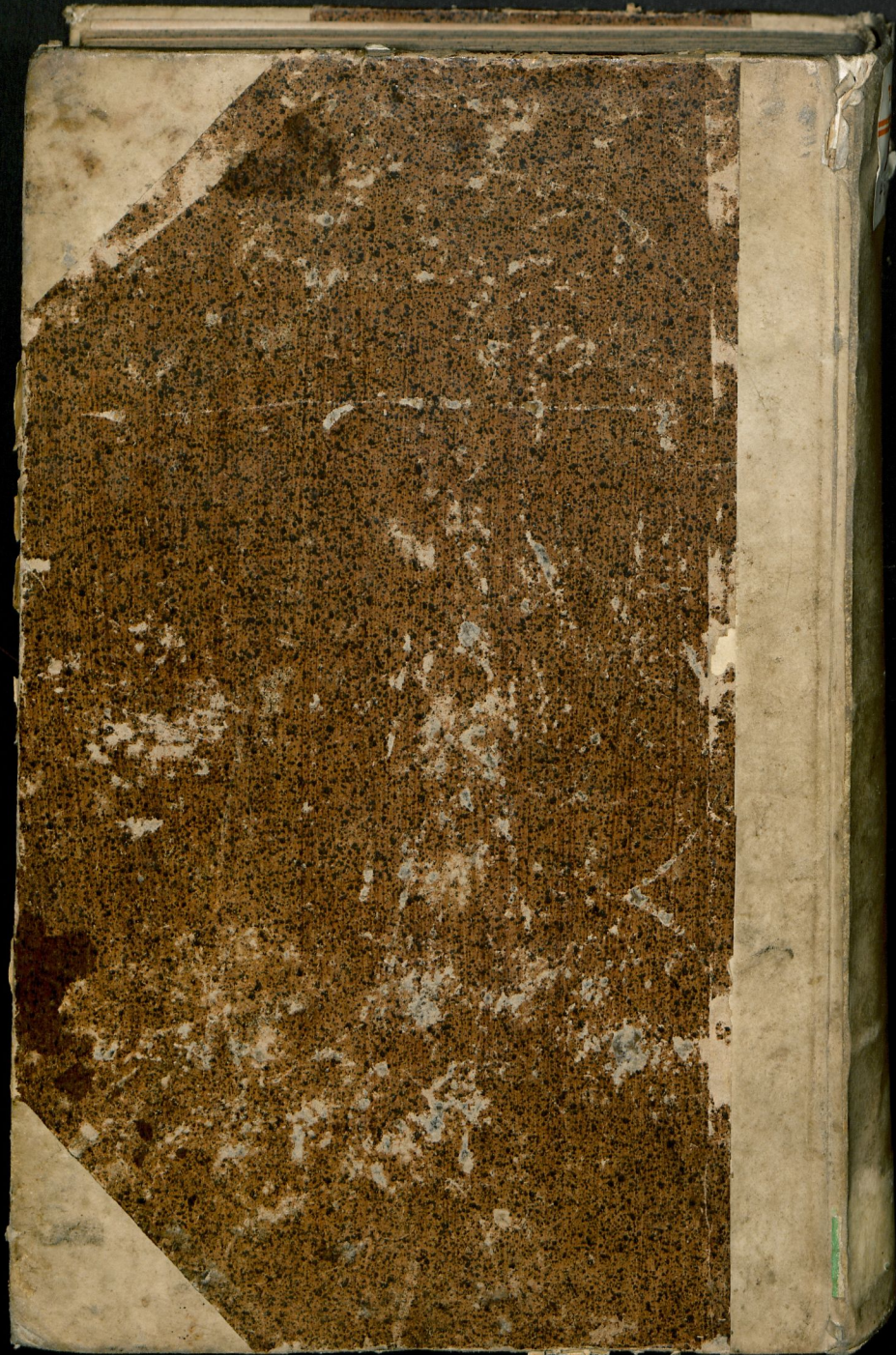
TA → OL

kein Rest.

nur 51. Stk veranlagt bisher

I

1077

CHARACTEREM CANDIDÆ AMICITIÆ ACTUS ORATO-

EDICTORIUS,

Martii. M DCCIX.

I. POMERIDIANA

ORIO TORGENSEI

PRÆSENTABIT,

AD QVEM

ARUM MÆCENATES,

ES ATQVE AMICI

ATQVE, QVA PAR EST, HUMANA
TE INVITANTUR

IDO STEINBRECHERO,
RECTORE.

TORGÆ,
LO HEMPIANO.

